

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έγκριν' απ' τὰ ποιήματά: τοῦ κ. Σ. Παπαδαν-
τώνη ἕνα μὲ τὸν τίτλο «Στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο»
τοῦ κ. Ν. Μάστορα τὴν «Εἰκόνα» καὶ τὸ «Δει-
λινό» τοῦ κ. Δ. Αντύπα τὴν «Ἀλλή πορὰ» καὶ
τὸ «Ἀπαντητικὸ σὲ φίλο» τοῦ κ. Σ. Βερ., ἀλλ'
ὅχι, δὲν τοῦ ἐγκρίνω αὐτοῦ, βέβαιος ὅτι μπορεῖ νὰ
μοῦ στείλῃ πολὺ καλύτερα, ὅπως καὶ ὁ κ. Κε-Κε
ποῦ ἔχει γράψῃ καὶ μοῦ στέλνει τακτικὰ νοστιμώτατα
τραγουδάκια καὶ ποιήματα πολὺ τεχνικά—ἀφογὰ. Τὴν
περασμένη ἑβδομάδα δὲν εἶχε φαίνεται, τὰ κέ-
φια τοῦ ὁ φίλος. Γιατί; Συγχίσθηκε ἀπὸ κάποιο λά-
θος τοῦ στοιχειοθέτου—σὲ ξένο χειρόγραφο; Ἄμ' τότε
τί νὰ πῶ ἐγὼ ποῦ ἕνας θεὸς ξέρεῖ τί βλέπω, τί διορ-
θάνω, καὶ τί μοῦ ξεφεύγει... Ὅσο γιὰ τὴν νύχτα
τὴν... ἀσπρη, τὴν κατάσπρη ἔστω κ' ἐκτυφλωτικὴ σὰν
τὰ χιόνια, θὰ τὴν ὑπερασπίζομαι ὡσὰν νὰ ποῦμε
θεμελιὴν ποιητικὴν ἄδεια, ἂν οἱ «Λευκὲς νύχτες»
τοῦ μεγάλου ρώσου δὲν ἔκαμναν ἐντελῶς περιττὴ τὴν
συνηθία μου.

Οὔτε νὰ συμφωνῶ, οὔτε νὰ μὴ συμφωνῶ μαζὺ σου
εἶναι δυνατόν κ. Δ. Φαρ., γιατί γινώσκω ἐσὺ, τέτοιες
ἢ ἄλλες, δὲν μπορεῖς ἀκόμα νάχῃς καὶ νὰ σοῦ πῶ
γιατί. Γιὰ νάχῃς γινώσκω, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνοίγῃς τὸ πρῶτο
βιβλίον (ὅπως ἀνοίξεις ἐσὺ τοῦ Dussange «Les règles
esthétiques et les lois du sentiment») καὶ ν' ἀρα-
διάξῃς λέξι πρὸς λέξι τὴν γινώσκω τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ
τὸν ἀναφέρῃς τὸν ἀνδριώπο. Ὑπόθεσε ὅτι ἐγὼ τις
ἐπαίρῃς γιὰ δικές σου, ὅτι οἱ γινώσκω συνέβαινε νὰ ἦταν
πολὺ σοφὲς καὶ ἄγνωστες σ' ἐμὲ (ὅπως μποροῦσαν νὰ
εἶναι), ὅτι μὲ δυὸ λόγια μ' «ἐξέπληκτες». Ἐπειτα; Τί
ἐκέρδιες; Πέρασες στὸν ἄλλον γιὰ σοφὸς χωρὶς νὰ
εἶσαι, ἐγγέλσας τὸν ἄλλον τὸν ἑαυτὸ σου ὅμως—τὸν
ἐγγέλσας καὶ τὸν ἑαυτὸ σου; Καθήμενος παιδί! ἂν δὲν
ἐγγράφῃς πρῶτα ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου δικαίωματα
ἐκτιμήσεις ἀναφαίρετα, δὲν θὰ ἱκανοποιηθῇς ὅσα καὶ ἂν
ἀποσπάσῃς ἀπ' τὸν ἄλλον ἄκριτα...

Καλοῦσαί το κ. Α. Παπ. τὸ ἐπιγραμμα σου «Σὲ
κάποιον ψυχραίμο», μ' ὅλο ποῦ ἡ εἰρωνικὴ ἀντί-
ρρηση βγαίνει ἀπ' τὸ πρῶτο συνθετικὸ καὶ στηρίζεται
σ' αὐτό—δηλαδὴ λογοπαίει. Εἴπαμε ὅμως: εἶναι
δύσκολο εἶδος. Μὰ σὺ καὶ ἐπιμένῃς ἀσκεῖσαι, καὶ νέος
εἶσαι ἀκόμα. Νάσουν μεσόκοπος, θάλεγα ὅτι φοβάσαι
μὴ σοῦ θυμίσω τὸ Μαρτσαίλειο:

Σὰν ἐξητάρας γέννηες ἄρχισες νὰ ζυπῆς
ὡς ποῦ νὰ γίνῃς καὶ σοφὸς πόσω χρόνων θὰ πῆς;
Ἄν δὲν ἐξυλάινεν ὁ Ζὸς στίχος κ' εἰλεπαν ἐκεῖνα
τ' ἀλλεπάλληλα «σέ—σέ» ἀπ' τὸν προτελευταῖον, θὰ
τὸ ἐνέκριναν τὸ Ἀνακρέοντιο, κ. Δ. Λιακ. Μὰ ὅχι,
τ' ἄλλα. Ὁ παρατονισμὸς τῆς ἀπονιάς εἰς «ἀπόνια»,
μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ριμάρῃ μὲ τὰ «χρόνια», δὲν
ἔστωε τὴν «Νοσταλγία» σου τὸ ἐναντίον, τὴν ἐχαν-
τάκωσεν. Τὸ ἴδιον, δὲν ἔστωε τὸ IV ποίημά σου, τὸ ἀνύ-
πακτο λιποσύλλαβο «ἀγωνιέται» ἀντὶ τοῦ «ἀγωνίζε-
ται», καὶ τὸ βεβιασμένον φύτρωμα φρέσκου κλαδίου
ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴν ρίζα. Δὲν λέω πὼς δὲν γίνεται,
γιατὶ δὲν ἀγνοῶ τοὺς θάμνους. Μὰ ὁ νοῦς μας πάει
φυσικώτερα στὴν πιὸ γινώριμη καὶ τὴν πιὸ ἄκριτα εἰ-
κόνα τοῦ κλαδίου ποῦ ξεπετιέται
ἀπ' τὸν κορμὸ καὶ ὅχι ἀπ' τὴν
ρίζα, τὴν ἀφαντὴ ἄλλωστε.

Στοὺς κ. κ. Τ. Ἀλέξ., Ε.
Ἀντ., Α. Ἀβρ., Σ. Βερ., Δ.
Δωρ., Δ. Καμν., «Κολασμέ-
νον», Κ. Δευκ., Κ. Μαγ., Κ.
Μαντζ., Α. Νικ., Β. Πυλ.
καὶ Φ. Ροδ. θ' ἀπαντήσω στὸ
ἐργόμηνον.

Ο ΑΡΧΙΕΥΝΤΑΚΤΗΣ

Υ. Γ. Ὁ κ. Π. Κριναῖος (Μιχα-
ήλ) μὲ παρακαλεῖ νὰ σημειώσω
μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη ποῦ πα-
ρατήρησαν στὰ δημοσιευθέντα τε-
λευταῖα ποιήματά του. Διορθῶ τὸ
«ἀπορημένος» νὰ διαβασθῇ «ἀφαι-
ρημένος», «τὸ χᾶδι»—«σὺ χᾶδι», «τὰ
βλέφαρα, κλεινὰ» «βλέφαρα κλει-
στὰ» καὶ τὸ «θαλινθον»—«θαλιν-
θον».

Ἐπίσης σημειώνω ὅτι «Ὁ Ἀν-
δριώπο» ἴστω τοῦ κ. Σ. Ντάνου.

ΧΟΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Κουρ. Ζ. Ἀθαν., Χαλκιδάα.
Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, εἶναι ἡ παγ-
κίνητος γνωστὴ, καθ' ὃ ἐπικρα-
τήσατο δημοτικὴ ὀνομασία τοῦ
«γυπῆς» ὡς πρὸς τὸ δεύτερον,
Π. σ. 449, στ. 2-3.—Ζ. Κουφ.,
Ἀρίσαν. Νὰ μάθωμεν πρᾶγ-
μα ποῦ ἔχομε...—Μ. Αὐγ.,
Ἐνταῦθα, Ζ. Κουμ., Ἀ-
ρίσα καὶ Κ. Λερ., Ἐνταῦθα.
Διαβρομαδιαῖος ὅχι, εἰς διπλοῦν
δεκαπαραμὸν τεῦχος καί, λίαν, δὲ
προσέχον: Ὁ πρόλογος, ὁμοῦ

ΔΙ' ΕΝΑ ΦΙΛΗΜΑ-ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ!

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Θά ἦταν μιὰ ἑλλειψὶς ἀσυγχώρητη καὶ θὰ μὲ
ἐτυπτεν ἡ συνειδήσις νὰ μὲ περικυκλώνουν μελίσ-
σια ἀπὸ παντοῦ στὶς πλαγιὰς τοῦ βουνοῦ, στὶς κου-
φάλες τῶν βράχων, στ' ἀπόμερα καὶ στ' ἀπάνεμα
τῆς γύρω βουνοσειρᾶς, καὶ νὰ μὴ κατ' ὀρθονα νὰ
ἰδῶ καὶ νὰ παρακολουθῶ ἕνα γάμο τους. Ἐνα
γάμο τῆς παρθένας ἐκείνης ποῦ τὴν λένε βασι-
λισσά τους!

Ἄν ἕνας κυνηγὸς κάνει καρτέρι ὥρες ὁλό-
καιρες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ μικρούλα
ζωὴ καὶ νὰ ἰδῇ ἕνα μάτι θολὸ νὰ σβύνη σιγά-
σιγά ἂν ἕνας ἐρασιτέχνης παρῶς στέκεται σὰ
βλάκας ἄλλες τόσες γιὰ ν' ἀπολαύσῃ στὴν ἄκρη
τοῦ καλαμιδίου τοῦ νὰ σπαρταρᾷ ἕνα ψαράκι,
νομίζω πὼς ἀξίζει, καὶ ὁ πιὸ μικρὸς καὶ ἀσημαν-
τος ποιητὴς νὰ καθίσῃ ἕνα ὁλόκληρο πρωῒνὸ μὲ
τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, καὶ μὲ τὸ ρόδισμα τῆς
αὐγῆς ὑπομονητικὰ ὅσῳ ἀπ' ὅνα κουβέλι μελισσιῶν
γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ ὑπερύψηλο ἐκεῖνο πέταμα τῆς μι-
κρῆς βασιλοπούλας στὸ γαλανὸ αἰθέρα.

Καὶ πρέπει νὰ θυσιάσῃ κανεὶς ὥρες ὁλόκληρες
μιὰ καὶ δυὸ μέρες μὲ ὑπομονὴν μεγάλην, μὲ τὰ μά-
τια του δεκατέσσερα, καρφωμένα ἐκεῖ στὴ μι-
κρούλα εἰσοδὸ τῆς κυνέλης γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
συλλάβῃ τὴ στιγμὴ τοῦ αἰθερίου ξεκινήματος γιὰ
τὸν οὐράνιο γάμο. Πρόκειται νὰ ἰδῇ, καὶ ἔπειτα
νὰ μαντεύσῃ καὶ νὰ φαντασθῇ καὶ ν' ἀναπαρα-
στήσῃ ἐκεῖνο ποῦ μοιάζει σὰν ὄνειρο τῶν πόθων
μας καὶ σὰν πέταμα τῆς παντασίας μας ψηλά, γιὰ
νὰ βασιλέψῃ καὶ νὰ μεσουρανήσῃ, νὰ ἀποθεωθῇ
γιὰ μιὰ καὶ μόνη στιγμὴ, καὶ ἔπειτα σπαραγμένο,
ἀφ' οὗ γονιμοποιήσῃ καὶ δημιουργήσῃ κάτι τι,
νὰ κομματοσθῇ καὶ νὰ πέσῃ κάτω χίλια κομ-
μάτια.

— Ὅριστε, καθίστε καὶ περιμένετε! μοῦ εἶπε ὁ
φίλος μελισσοτρόφος. Ἐμένα δὲ μ' ἐνδιαφέρει τὸ

μετὰ τοῦ α' τόμου, οὐτινος καὶ θὰ προταχθῇ. Ἐφ' ὅ-
λων σχεδὸν τῶν σημείων τῆς ἐπιστολῆς τοῦ τελευ-
ταίου συμφωνοῦμεν, καὶ τοὺς τρεῖς κυρίους ἐπιστολο-
γράφους ἐξ ἑσῶν θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Μαντζ.,
Χανιά. Ἐλάβομεν τὸ περὶ Ἀλικιανῶ ἄρθρον, ὅμοια
τοῦ ὁποῦ εἰς εὐσυνειδήσειν καὶ πληρότητα εὐγνωμό-
νως θὰ δεχόμεθα.—Β. Ν., Ἐνταῦθα. Μηνιαῖον
φιλολογικὸν παράρτημα μόνον ἄσχετον τοῦ ἐβδομα-
διαίου καὶ εἰς μηνιαῖαν ἐκδόσιν πολυτελείας. Φυσικὰ
δέ, οἱ πλεόν εὐνοϊκοὶ ὄροι καὶ πάλιν καὶ πάντα ὑπὲρ
τῶν συνδρομητῶν, ἀγοραστῶν, κατόχων ἀνελλιπὸν
σειρῶν τῆς ἐβδομαδιαίας. Ὀλίγη ὑπομονή, παρα-
καλοῦμεν... Θ. Κ. Θεοδ., Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς
εἶναι ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν. Κρατοῦμεν πάντως ση-
μειώσιν... Ν. Μαστ., Ἐνταῦθα. Βεβαίως θὰ ἐπα-
νορθωθῶν, θὰ συμπληρωθῶν καὶ θὰ ἐπανεκτυπω-
θῶν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τ' ἄλλα.—Ε. Παπ., Ἐν-
ταῦθα. Ἄν εἶναι καλὰ, διατὶ ὅχι;

θέαμα καὶ τόχω βαρεθῇ τόσα χρόνια! Καὶ πραγ-
ματικά; τί τὸν μέλλει αὐτόν; Μὲλι θέλει νὰ πουλῇ
καὶ νὰ γεμίσουν τὰ κουβέλια. Πήγαινε λοιπὸν
χοντρονοικοκύρη νὰ πουλήσῃς καὶ φύγε μακριὰ
ἀπὸ ἕνα μυστήριον, σὰ μιὰ ἱερουργία, ἡ ὁποία θὰ
τελεσθῇ ἐκεῖ ψηλά καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ νὰ
θέλῃς δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσῃς τί τοια.

Ἀθάνατοι κηφῆνες: γλυκύτατοι σύντροφοι ἰδα-
νισταί. Καὶ τί δὲ σὰς καταμαρτυροῦν ἡ χρηστομά-
θειες καὶ τί δὲν σὰς ψάλλουν τὰ ἀναγνωσμάτια
Κι' αὐτὰ ὅλα γιὰ νὰ λέγουν ψέμματα γιὰ νὰ
μαθαίνον ψέμματα, ὅταν εἴμαστε μικροὶ καὶ νὰ
μὴ μᾶς ἐτοιμάζουν γιὰ τὴν μεγίστη ἀλήθειαν τῆς
φύσεως, ποῦ τὴν φοβούμεθα καὶ τὴν τρέμουμε
ὕστερα ὅταν τὴν ἀντικρύζουμε.

Ἐκεῖ τριγύρω ποῦ εἰστε σκορπισμένοι στὴν ἀμέ-
ριμνη ζωὴ σας ὄνειροπόλοι, καὶ δεμβάζετε ἰνά-
μεσα στὶς μυρτιές, στὰ θυμάτια καὶ τὰ θρού-
μια, ὅπου ἡ μητέρα φύσις σὰς ἐτοιμάζει νέκταρ
καὶ ἄμβροσια μέσα στὴν κυνέλην, εἰς τὸ πρυτα-
νεῖο σας αὐτὸ ποῦ σὰς στρώνουν τραπέζι ἄλλοι
προωρισμένοι νὰ σκύβουν, νὰ ἰδρώνουν καὶ νὰ
δουλεύουν, αἰσθανθήκατε, μαντέψατε, ποθήσατε
ἀπὸ μακριὰ τὴν μικρὴ βασιλοπούλα ποῦ κάνει
βόλτες, στὴν ἀρχὴ διστακτικὴ καὶ φοβισμένη
ὁλόγυρα ἀπ' τὸ παλάτι τῆς καὶ ἐτοιμάζεται νὰ
ξεφύγῃ ἀπὸ κεῖ, ἀπ' τὰ ταπεινά καὶ τὰ ἐγκόσμια
γιὰ μιὰ στιγμὴ, ν' ἀνέβῃ μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ τῆς
ψηλά, ὅσο μπορεῖ ψηλότερα καὶ νὰ συναντήσῃ
ἕνα φίλημα, ἐν ἀγκάλιασμα, μιὰ ἀλήθειαν καὶ ὕ-
στερα νὰ σκορπίσῃ τὸ θάνατον τριγύρω τῆς.

Καὶ σεῖς τρελλαίνεσθε ἀπὸ πόθους καὶ ἐπιθυμίες
ἄγνωστες, ἀκατανόητες ἀπὸ τὸ αἰώνιο ἄλυτο καὶ ἄ-
πιστο πρόβλημα καὶ βλέπετε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο
πραγματάκι, μαγνήτη νὰ στριφογυρίσῃ μέσα στὸ
γλαυκὸ, κάτω ἀπὸ τὶς θερμὲς ἀκτίνες ποῦ τὸ
κάνουν νὰ φαίνεται ὁλόχρυσον. Ἀνεβαίνει, μακραί-
νει καὶ μόλις νομίζετε ὅτι τὸ φτάνετε, ἀνεβαίνει
ἀκόμα ψηλότερα. Πάντοτε ψηλότερα αἰώνιος πιὸ
ψηλά!

Καὶ ἀρχίζει ὁ θεὸς καὶ σκληρὸς ἀνάμεσα στοὺς
αἰθέρας ἀγῶνας σας. Καὶ σκορπίζετε καὶ ξανε-
ματεύεστε, καὶ σκοτώνεστε καὶ χτυπιέστε καὶ
θανατώνεστε καὶ πέφτετε μικρὰ μικρὰ χρυσὰ
πτάματα τριγύρω. Κι' ἀπὸ χιλιάδες στὴν ἀρχὴ
μένετε δέκα πέντε καὶ τελευταῖα ἕνας μονάχα, ὁ
νικητὴς ποῦ μόνος φθάνει καὶ τὴν πλησιάει τὴν
αἰθέρα βασιλοπούλα!

Πόσοι θάνατοι! τί σπαράγμος καὶ τί χαλασμός
γιὰ νὰ φτάσῃ ὁ ἕνας, ὁ μοναδικός, τὸ μικρὸ χρυ-
σαφένιον σημάδι, τὸ ἄπιστον—τὴν αἰώνιος φεύ-
γουσα ἀλήθεια νὰ τῆς δώσῃ ἕνα φίλημα ἐκεῖ ψη-
λά μακριὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν βλακῶν καὶ τῶν
ἡλιθίων καὶ τῶν χοντροανθρώπων: καὶ ὕστερα νὰ
πέσῃ καὶ αὐτὸς τελευταῖος, ἀφ' οὗ τὴν εἶδε καὶ τὴν
ἔσφιξε μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγκα-
λιά του.

Ἀθάνατοι ποιηταί μου! Πὼς
θέλετε νὰ κάνουν λόγο γιὰ τέ-
τοια πράγματα τ' ἀναγνωσμα-
τάρια; Αὐτὰ λέγουν οἱ τὴ χρυσὴ
μελίσσα τὴν βρίσκουν οἱ λογα-
ριασμοί. Ἐνας Νεύτων, ἕνας
Κέλσερ, ἕνας Γαλιλαῖος μὲ τὸ
μολύβι καὶ τὸ χαρτί. Ποτέ δὲ
λέγουν ὅτι πρὶν τὴν ιδεάν αὐ-
τοὶ τὴν ἀποθάνηκαν, τὴ μάν-
τευσαν καὶ τῆς ἔδωσαν τὸ
πρῶτο φίλημα οἱ ἀθάνατοι
κηφῆνες, οἱ ποιηταί οἱ μεγά-
λοι καὶ οἱ τριγύρω οἱ ἄλλοι
μικροὶ καὶ ἀδύνατοι μὲ τοὺς
μύριους εὐγενικοὺς πόθους
καὶ τὰς χιμαίρας—οἱ οὔτε
πέφτουν, πέφτουν χιλιά-
δες ὁλόκληρες, μὲ πληγω-
μένα ὄνειρα, μὲ ματωμένα
φτερά μπρὸς στὰ πόδια τῆς
σκληρῆς βασιλοπούλας...

Διοῦν τί εἶδατε; Ὅτι πᾶς
πῆγε καὶ μᾶς; Ἐγένεν ὁ γάμος;
Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κυρίας τοῦ
μελισσοτρόφου ἡ ὁποία παρα-
θεοῖται καὶ αὐτὴ ὁτοκλήματις;
Σκεφθῆκα στὴν ἀρχὴ νὰ
τῆς πῶ κάτι σχετικόν. Ἀλλ'
ἔπειτα συλλογισθεὶς ὅτι «σὲ
κάθε ἀνθρώπο μίση καὶ τὴ
γλώσσά του», τὴ ρώτησα.
— Καὶ πόσο φέτος τὸ μέλι
κυοῖται μου;

Ε. ΣΙΓΚΑΛΟΝ.—Ἡ νέα εταῖρα (Μουσέϊον τοῦ Λούβρου)

Ἐγεννήθη τὸ 1788 († 1837). Ἐνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους ρομαντικοὺς τοῦ
19 αἰῶνος, ὁ γάλλος Σιγκαλὸν κατ' ὀρθονα νὰ ξαναζωντανέψῃ τὴν ἐκτεκνὴ
σχολή, διακρίνεται διὰ τὴν χρωματικὴν του δεινότητα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΔΟΡΕΑ 29.6.1926
ΑΡΙΘ. 23585

* Ἀλλ' ὑπάρχουν, ὡς εἶπον, προτεθειμένοι ἐκάστοτε

τὸς τὸ πιστεῦσαι ὅχι ὀλιγώτερον, μέχρις οὐ κλ
 βαθύτατα ἐν ἐκείτῃ ἐκ τῶν πεπολιθῶσιν.
 τῆς χρις οὐ ἐξάντησθ' ἐκ τῶν τραυμάτων, ἣ καὶ
 τραυματίσθ', ἀλλὰ τραυματίσθ' θανασμούς τ' καὶ
 γελματικὴν τοῦ συνειδῶσιν. Τότε παύει νὰ τὸ πισ

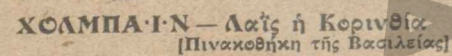
(*"Επεται τὸ τέλος*).

...αὐτὴν παλαιάν τοῦ Καλαί, γενομένου δεκτός· ὑπὸ
 αὐτῆς ἐνδοσιούωντος. Ἀλλὰ διὰ τὰ πληρωθῇ ἄλλην
 ἰσχυρὰν φορὰν τοῦ περιφρονῶν ρηθέν· ὅτι «καλοὶ κοινυ-
 οῦνται πνίγιται» ὁ δυστυχὴς Γουεμπ ἀπώλετο ὅλῃν
 ἑαυτοῦ στερὰν, λόγῳ τοῦ τολμημάτος του τὰ διασχίσθαι κο-
 ῖνων τοὺς καταρράξεις τοῦ Νιαγάρα. Ε. 5-ου

ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΠΟΝΔΗ

ΧΩΔΜΠΑ·Τ·Ν — Λαίς ἡ Κορινθία
[Πινακοθήκη τῆς Βασιλείας]

Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Τὸ θῦμα ἔμεινεν ἄπνουν». Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ

XIX

ΧΟΛΜΠΑΤΙΝ.—Ἰωάννα Σέϋμορ
[Αὐτοκρατορικὴ Πινακοθήκη Βιέννης]

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

Rule Britannia

ΧΟΛΜΠΑ-Τ-Ν. - Ἡ σύζυγος τοῦ Δημάρχου
τοῦ Μέιρ. [Πινκαδοθήκη τῆς Βασιλείας].

Στερλίναι—ἀγχόνη—γλυκίσματα

...αξιομαχίας, αλλά και εδραιώσεως με τοιγάρα
 ουσίσματα και αναφυκτικά, άκριβώς όπως και... επί
 υρκοκρατίας!

ΣΩΚΡ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Οποῖος ἀντικρύζει
 φορὰν, μίαν προσώπῳ
 Χὰνς Χολμπαΐν, ἐκ
 πικρὸς καὶ αἰσθάνῃ
 ἀνησυχίαν ἔχει
 πράττει κάπ-
 σίαν... Εἰς
 τὴν ψυχὴν,
 τῆς ψυχῆς
 μένον
 Τόσο
 ὡς καὶ
 ἡ ψυ-
 δόσου

A woodcut illustration from a 16th-century book, likely a moral or domestic manual. The scene is set in a rustic interior with a thatched roof. A man in a hat and tunic is attacking a woman who is cowering on the floor. A skeleton stands in the background, and a small child is in the foreground. The illustration is framed by a simple border.

ΣΤΕΦ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Πινακοθήκη τῆς Ἑλβετικῆς Βασιλείας]